

Загуби: убити 25 и ранени 70 войници. Вzeti трофеи: една с. с. батарея 4 ор. и 2 ракли; цѣлъ лагеръ на пехотенъ полкъ; складъ съ следнитѣ материали: 402 ножа, 20 лопати, 36 сандѣци съ патрони, 360 поясни паласки.

Въ боя на 19 и 20 октомврий бѣше унищожено дѣсното странично прикритие (три табора съ една с. с. батарея) на Нахидъ бей. Дѣснофланговата турска дивизия Джемалъ бей бѣ разбита и отстѣпваше въ паническо бѣгство къмъ Виза—Сарай, като повлѣче съ себе си частитѣ отъ други дивизии и корпуси. Рухна и последната надежда на Махмудъ Мухтаръ паша да обходи лѣвия флангъ на нашата III армия. Срещу 5-а Дунавска дивизия Махмудъ Мухтаръ паша бѣ съсрѣдоточилъ цѣлата II източна армия. На 15, 16, 17 и 18 октомврий 5-а Дунавска дивизия бѣше на тежко изпитание. Имаше моменти, когато стоманенитѣ мишци на юнацитѣ Дунавци се огъваха подъ напора на турската II армия. 1/3-а бригада — Сливенци съ Черноморци — следъ като бѣха направили удивителенъ походъ отъ 75 клм., който ще остане паметенъ въ нашата военна история, се нахвърлиха стремително върху врага и съ своя решителенъ ударъ спасиха положението — обезпечиха фланга на армията ни.

Ето и донесението на командира на 5-а Дунавска дивизия следъ свършването на боя:

„Всички сериозни и даже жестоки по кръвопролитие то си боеве, които повѣрената ми дивизия води изолирано отъ 15 того до 20 вечеръта, ми се налагаха отъ неприятеля и безъ пристигналата, макаръ и късно, Балканска бригада възможна бѣше не-поправима катастрофа . . .

.

Съ помощта на храбрата Балканска бригада непрекъснатиятъ шестдневенъ, денонощенъ, кръвопролитенъ бой вчера се завърши съ пълно повидимому поражение на отстѣпилия противникъ и дивизията и Балканската бригада днесъ почиватъ на опредѣленото въ оперативната заповѣдъ по съединенитѣ армии № 1 мѣсто“ . . .

Действително, поражението на турската армия бѣ пълно. Бѣгащата дивизия на Джемалъ бей, размѣсена съ тѣлпи отъ други дивизии и корпуси, отстѣпи въ Виза, а оттамъ — въ Сарай. Съ нея отстѣпиха и войскитѣ, които подъ командата на Шукри бей бѣха оставени въ Виза.

Ето какъ германскиятъ майоръ фонъ Хохвехтеръ описва това отстѣпление: той съ единъ капитанъ каралъ съ 3 волски коли храна и др. за Махмудъ Мухтаръ паша и щаба му и билъ стигналъ близко до Виза. „Изведнажъ се озовахме всрѣдъ една шумеща тѣлпа, задъ която вървѣха коли, конници, зарядни ракли, една линейка съ много доктори. Всички вървѣха бърже, като се взираха безпокойно назадъ. На 1000 метра отъ насъ се движатъ черни маси, които се приближаватъ. Моитѣ колари не искатъ да вървятъ по-нататъкъ. Ставаше нѣщо извънредно. Конвойтъ ни изчезна, а водачитѣ обърнаха назадъ. Това, прочее, бѣше най-доброто, което можеше да се направи, защото въ тая каль бѣ невъзможно да се върви срещу този човѣшки порой.